

Udvalget har ikke været tilfreds med den Afgørelse, som dette Spørgsmaal fik i Fjor. Flertallet mener endog, at man ved denne Form har animeret Skatteyderne til at forsøge paa at komme udenom Skattepligten, og de har derved igennem de mange Skatteklager beredt Administrationen et næsten uoverkommeligt og meget vanskeligt Arbejde. Udvalget har ogsaa været enig i, at idet man i Aar udvider Antallet af de Personer, som kommer ind under Loven, til det mangedobbelte, vil der indkomme et tilsvarende højere Antal Klager. Flertallet har derfor været stemt for at fastholde Lovforslagets Form som en almindelig Merindtægtsskat, uanset hvorfra Merindtægten stammede, uagtet man ikke var blind for, at man derved kunde komme til at begaa visse mindre Uretfærdigheder. Man skønnede imidlertid, at dette at have Merindtægt i disse for det store Forbrugerpublikum saa svære Tider, hvor Forbrugernes Købeevne er reduceret med op imod $\frac{1}{3}$, var i sig selv en saa stor Begunstigelse for den enkelte Borger, at selv om saadanne Merindtægter undtagelsesvis maatte vise sig at hidrøre fra Aarsager, der kunde synes at være uafhængige af Krigskonjunkturer, saa vilde disse utvivlsomt ganske spredte og yderst faa Tilfælde ikke berettigede til at ændre Forslaget paa dette Omraade, idet man maatte være sig bevidst, at Loven derved vilde blive saa besværlig for Skattemyndighederne at arbejde efter, at dens praktiske Gennemførlighed kunde støde paa uoverstigelege Vanskeligheder for Administrationen. For at imødekomme andre Medlemmer af Udvalget, som absolut vilde have Forslaget ændret paa dette Punkt, har man ved Samraad med Finansministeren forsøgt at finde en Form, der kunde tilfredsstille alle Udvalgets Medlemmer i Forventning om at kunne opnaa en Fællesindstilling fra Udvalget. Dette er imidlertid mislykkedes, idet alene Flertallet har kunnet lade sig tilfredsstille ved de af Finansministeren i dette Øjemed stillede Ændringsforslag.

Ved Samraad har Udvalget opnaaet, at Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 10 og 12, der griber ændrende ind i Lov af 8. Juni 1912 om Indkomst- og Formueskat til Staten, indskrænkes til kun at gælde for Tiden indtil Udløbet af nærværende Lov. § 13 udskydes helt.

Endvidere har Udvalget ved Forespørgsel til Finansministeriet faaet detaljerede Oplysninger om de Principper, der ligger til Grund for den i Lovforslagets § 2 indeholdte Skatteskala (Bilag II).

Endelig findes i Bilag III Besvarelsen af en Forespørgsel om, hvilket Indhold man i Udlandet har givet tilsvarende Love.

Et *Mindretal* (Jørgen Jensen, Jensen-Nybjerg, N. Neergaard, Ovesen og Sandbæk) har under Udvalgsbehandlingen fremsat forskellige Ønsker om Ændringer i Lovforslaget, af hvilke nogle er helt eller delvis imødekomne ved de af Finansministeren stillede Ændringsforslag. Mindretallet maa saaledes paaskønne, at der ved Ændringsforslagene til §§ 10 og 12 dels er givet den førstnævnte Paragraf en klarere Affattelse, dels fastsat, at de efter Mindretallets Mening i og for sig hensigtssvarende Ændringer, der ved disse Paragraffer er indførte i Reglerne i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 8. Juni 1912, begrænses til kun at have Gyldighed for den Tid, i hvilken Loven om den overordentlige Indkomstskat til Staten skal gælde, saaledes at man ikke i Fremtiden skal søge Bestemmelser vedrørende den ordinære Indkomst- og Formueskat i en ekstraordinær Lov, der i øvrigt forlængst har ophørt at gælde. Ligeledes maa Mindretallet paaskønne, at der er tilvejebragt mere Ensartethed i Beskatningen af privates og Aktieselskabers Merindtægt, og kan tiltræde de af Finansministeren under Nr. 1 og 2 stillede Forslag om, at den højeste Skatteprocent for begge bliver 25 pCt. i Stedet for, som oprindeligt foreslaaet, henholdsvis 30 og 20 pCt. — I den i § 2 angivne Skala havde Mindretallet ønsket indført Ændringer, hvorved det blev undgaaet, at Skatten